

ního názoru rozsudku jest však shledati v druhém směru: Podle stálé judikatury nejvyššího soudu (srov. rozh. čís. 2700, 2966, 2714, 3042, 3157 sb. n. s.) svádí, kdo dotyčnou osobu přiměje jakýmkoli působením na její vůli k tomu, že se dá pohnouti, t. j. že dobrovolně přistoupí k páčání nebo k dopuštění smilného činu; toto působení může se díti nejen slovy a přemlouváním, nýbrž i činy k páčání smilstva směřujícími, a může spočívat v pouhé iniciativě pachatelově ke smilnému činu nebo ve spáchání smilného jednání samého, předpokládajíc ovšem, že dotyčná osoba sama pachatele ke smilnému činu nevybídla buď výslovně, nebo svým vyzývavým chováním a nebo nemravným způsobem dosavadního života sama k činu nedala podnět. Rozsudek zjišťuje, že obviněný to byl, který k souloži se 14letou Elfrídou W-ovou dal podnět; rozsudek sám připouští, že není zjištěno, že se obviněný dal svěsti chováním se děvčete. Již tato zjištění sama — nehledíc ani k tomu, že soud nepřihlížel k výpovědi Elfrídy W-ové, že obviněný k ní přišel do postele — měla soud při správném právním výkladu ustanovení § 20 čís. 2 cit. zákona vésti k výroku odsuzujícímu a byl proto tím, že čin obviněného nebyl podřaděn pod ustanovení § 20 čís. 2 cit. zák., porušen zákon. V tomto ohledu musí se však nejvyšší soud vzhledem na ustanovení § 292 tr. ř. obmeziti na zjištění, že zákon byl porušen.

Čís. 3728.

Byla-li zmateční stížnost jednoho z obžalovaných odmítnuta, druhého zamítnuta z důvodů věcných, jest uložiti náklady zrušovacího řízení jen tomuto obžalovanému (§ 390 odst. 1 a 2 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 30. prosince 1929, Zm II 201/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací usnesl se v neveřejném zasedání o zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského jako soudu kmetského v Moravské Ostravě ze dne 25. dubna 1929, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými, Josef V. přečinem proti bezpečnosti cti podle §§ 488 a 491 tr. zák. a § 1 tisk. novely, a Vilém H. přestupkem podle § 6 tisk. novely, takto: Zmateční stížnost obžalovaného Viléma H-a se odmítá. Zmateční stížnost Josefa V-e se zamítá. Tento obžalovaný jest povinnen hraditi náklady na řízení zrušovací a to obzvláště náklady za právní zastupování soukromých obžalobců. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Výrok o nákladech na řízení zrušovací stal se podle § 390 odst. 1 a 2 tr. ř. Povinnost nésti tyto náklady omezuje se na obžalovaného Josefa V-e, poněvadž zmateční stížnost Viléma H-a byla odmítnuta a nebyla vůbec předmětem meritorního řízení zrušovacího.